

Jiří Kalousek - DOPISY Kateřině

Jiří Kalousek - DOPISY Kateřině

2 květen 1919 5. r.

13

Milá Kateřino, povídám Ti opětě prázdná,
jsem u ně usjí, že o tom uš vís.

Uš se hojně těším na večer, včetně
sola urmeu hladovčch študentů (to
aby měla radost), a protože se tak
mnoh těším, tak uš končím, protože
mi jede za půl hodiny vlak.

Ždáním Tě ještě jednou (to uš je
po druhé) a v duclm* Tě líbám* na
čelo,* tváříčky* at.d.*

* NEHODÍCI SE ŠKRTNI!

Jirka

101

17. III. 50.

Tak mám tedy aspoň
poslední dva dny svého
slučičko. Opaluj se a
přemýšlej a jsem ce-
leji veselý. A to jsem
měl takový pěkný týžď!
Tak tě teda zdravím.

jinča

Eva Pichová

Na Ptačě 5

PRAHA XIX.

a po druhé zas žlutá; to jsem si vymyslel, 10
protože se mi to hodilo, neb mám žluté bar-
ny dodatek. - Už bych měl spát, za 3½ hodiny
můžu na brigádu, ale jistě to dopíšu. - Jak
u Ti líbila Sabira? Mamiš mi poradit, jestli
na to mám taky jít. - Říčko, má, vřelá večer
lpy měla mít trochu času pro mně, vlastně
ne trochu, ale hodně, protože to je už vážně
husně dávno, co jsme se naposled viděli. A
když Ti půjdu naproti, to není „vidění“, protože
pospícháš domů a nemám čas, abychom si něco
řekli. A já bych se ti tak rád povídal. - Tak, a spím;
Ty taky leheky spi, dobrou noc. Jirka

Místek 16. 11. 57.

137

Mazdax Katuško,

tak ti píšu. najednou dva dopisy, každý je
od jinou, jedu z bavorských hranic, druhý už
tedy zproh Radhoště. Pro ten první jsem nikde
nemohl najít schránku a když už jsem si měl
potom v Praze na doah ruky, tak jsem ho nechovil
a radši jsem si telefonoval, do má neujel vlak.
Když jsem tě ale chtěl psát mne aspoň slyšet, no,
a trochu jsem to přehnal, já vím, vždyť to tvázo
jako když dělvo za starší čarů, když jsem jistě
na rojancem ani nemyslel a když už jsem snad
pomyslel, přeběhl mi mráz no zádelal a to
bylo všechno. Jo, tenkrát jsem měl jiný starost,
to na to nebyl čas. Ale jak tak vzpomínám,
byvalo to hezký, když jsme se třeba předvedlé
hodiny bavili o nicem a bylo nám to všim.
To se tenkrát pane Mácha, nebo Máchal, jak
jsi mu říkala ty, vždycky dívil a nemohl to
pochopit, ale v každým případě mu to bylo

8. XII. 48.

15

Moc milovaná
drahá

Kateřino

Šel bych i dále

mezi do Bndějovic

co lys tak řekla

Černé u Čopu

a v Baňské Bystrici

bych udělal

na náměstí

stojku

aby i na Slovensku

všichni věděli

že Tě mám

rád

moc

Jirka.

Mlék 17. 5. 51

141

Matji milá,

je to slaná lásko, kterou tě miluji.
Je mi tak moc smusno bez dotyku tvých
rukou, bez pohledu tvých vlasů, bez tvého
úsměvu je věchno kolem tak berátské
a žití & zda ~~je~~ nasmýslný a zločinný.

Bovím hlavn do polstáve, kde se
mi s tebou také krásně poráda, aby jni-
tisknutí na tví, pohybek. Jaro tvé líbal
sebe. Teple polstáve je mi teplem tvého
těla. V tu chvíli jsem ti blíž. A je mi ~~ústa~~
ústa líp. Už nevím tvé nešťastí, a sám
nejsem tak sám. K učím mi nedolehá ta protiv-
ná rojuská terminologie, neslyším nic o
kulonelech, o kruhové obraně a velitelstvem
přízvučím, medicí nic vědět o tom, co bych
udělal, kdyby má ceta padla do léčky, ne-
zajímá mě, jak si člověk při přepadu z botou,
něbec nic takového mě nezajímá, protože my-
slím na tebe, šeptám si s tebou v přestávě
o naší krásné lásce a blízkosti miluju. Blá-
živě a celým srdcem.

Dnes jsem dostal tví nečekaný dopis. Radost,
kterou mi způsobil, je větší ti popsat. Trochu se
mi roztrásl ruce a mlhnutí mi zabušilo srdce.
Seduj si za vodorovnou odpočinek.

Poněm ti kytičku sedmičlápků, kterou
jsem ti natrhal, když jsem vzpomínal.

F

7

Séměr každá věc má dvě stránky ¹⁴
jeu „Čj. voják“ dvaatřicet, a v tom
je ten malér, protože právě na ty dva-
atřicátý jsem nakreslil tu mapu a
dopisy pořád chodí o 106.

ale já tě tu zdržuju od spály
soukromejma nesvážema a to je asi
přestuhodný. Tak už doď.

Katuško, mře a mře a mře
tě líbám na třičkoratý ruce, ale tím
oddanejc a jsem tví díka

2. III.

2

moje nejmilejší,

tak ačys věděla, takhle jsem nypadal mi-
nulej seiden, když jsem se musel učít a
když jsem si přečetl Donatella a Tabrama a
Leonarda a Tabranskou komuici. Ale teď už
je mi to všechno jasné, protože Donatello
byl sochař a Tabry mohou jít k čertu.

A až budu mít koleno v pořádku, půjde-
me do divadla, vidíš, budu se tě držet za ru-
ku, protože se ve tvé bojím, a ve druhém jed-
nání tě políbím, to proto, že jsem moc za-
milovaný.

Tvoji dívka

24. III. 48.

24

Drahá Eričko,
v síhle chvíli jsi mi někde za Č. Trébovou,
vzpomínám na Tebe, ale to si neumís a ani
nemůžu představit, jak; moc, strašně moc.
Mají mi odešli spát a já sedím a píšu,
a je mi tak krásně. Nakonec si Blanka ještě
pověděl „Tichou noc“, mi ani po ní,
jako by věděla, že se mi při tom tak krás-
ně na Tebe vzpomíná. Geometrická řada
je krásná věc, to si jde tak rychle vzhůru,

Hradec 19. IV. 25

Dnes odpoledne jsem Ti, Eričko, poslal ta-
kovy opravdu šeredný listek, ale to je tím, že jsem
spěchal na vlak. Když jsem nůjel z Trutnova do-
mů, tak mi to přišlo líto a píšu znova, protože si
myslím, že to dentovat bude lepší.

V Trutnově jsem celkem pořídil a jak to za-
lím vypadá, bude to dobrý křeft, ani tak na
42 tisíc. Mám z toho radost a mi k děním, jak
tam budu v květnu malovat dva patnáctimetro-
vé monumenty.

Vzpomínám na Tebe, a v Trutnově jsem

trddec 31. x. 49.

26 JK

Moje milá

ředem svého dopisu Te zasílám pozdrav
a políbení. Co stále děláš. Zda-li jsi už v
Praze? Zde u nás není nic nového a pro-
to Ti pišu. Chodím pilně do divadla a dnes
sež půjdu. Jmenuje se to Tartuffe, ale asi
půjdu pozdě. Přijmi ode mne srdečný po-
zdrav a vyříd' sež pozdravení slečně Bro-
žové, a aly se nezlíbila, že ten telefon nefun-
goval. Gurášek zasílá pozdrav Dickovi.

Líbá Te Jirka.

KATUŠKO, JA TĚ MÁM MOC A MOC RÁD, VIS?

8. III. 49.

28

moje milá,
vzpomínám a ve vzpomínkách Tě muso lí-
bám, hledím Tvoje vlásky a představuji si, že
se Tě držím za ruku, a zatím to je jenom Mar-
cellka. A ani mě už vůbec nemá ráda, protože
se na mě mračí. Gurašek je proti mě taky za-
mjatej a vůbec mi nepíše, abych Ti napsal do-
pis. Čumákem mi sllhá do ruky a to se přece
nemí. Ale nedám se a posílám Ti hrozně moc
puninek, protože Tě mám rád a těším se na
Tebe.

Jiřka

6. VIII. JK

Kateřino,

3

tak takhle jsem vybíral
ty knihy a uí to nikdy
neudělám, protože jeden ne-
má silnou vůli a pak to
dopadne jako ohyčejně, takřka
jsem utratil mnoho píš
300 Kč, ale zato jsem si koupil
toto Picasso, jako Ty, jed-
ného Matějčka o umění a
Haška. Ale takhle by to dále
nešlo. Teď uí musím chodit
kolem výkladů k zavazováma
očima. - a Ty jsi zatím v Ji-
távě a já tě zas dlouho ne-
uvidím a myslím si, jak k
tomu člověk přijde. To by nemě-
lo být. nikde

21. IV. 49.

Milá Kateřino,

1

tak se nejdříve zdravím a po-
lám ti saky sů pusy, jenomže
hárdou úplně jinam, a teď si há-
dej kam! Ale stejně to neuhádneš.
Nic si z toho nedělej, protože já se
na konci dopisu stejně ani určitě
poděknu, neb tajemství neumím,
a kdybych chtěl dnes klidně spát,
musel bych to stejně někomu po-
vědět, a tak to ani určitě radši řek-
nu sobě.

A alps věděla, tak jsem se vůbec
nedivil, že nepíšeš, protože si na to
má vyháim, ale naopak jsem pře-
mýšlel a kombinoval do té míry,
že jsem div nedostal paranoiu čili
stihomam, což je duševní choroba,
pro pokročilé, při níž má dotyčný
utkvělé klamné představy (fikci,
ideje) a halucinace; jinak byva
intelligence neporušena. A tím pá-
dem jsem nymyslel sogle:

Praha - Paudovice

29. 2. 52

20. 11. 52

100

moje milá káťo,

opravdu bych nechtěl být Honzín. Vždyť to je nějaká výška, to bych mohl jeden docela zabít. Ale i kdyby ne, tak stejně nevím, co je na tom pěkného, hádít se neumětelům.

Ne, že bych ti chtěl mčítat, to zas tedy nikoliv. I když mi to někdy přijde líto. Ale ono je to třeba zrovna dobře. A člověk si to musí takhle postavit a vyrovnat se s tím. Končím, takovej devětadvacátý únor měžě být docela krásné třeba i s říjma nebo

21. V. 50 102

Milá, kroxně milá Kaťuško

Vzpomínám na Tebe, jak se jen můžeš učit v takovém
horuku, které panuje. Mne to nechce nijak jít, když
vidím, jak se řídí vřeleji na zahrádkách a jak se smějí
a poněkud nelibě hloupoši, jak už se to tak v uedeli
odpoledne dělává. Když aspoň náctvo nestěbetalo
v korunách stromů a neradovalo se z krás přírody, ja-
ko jsou drozdi, vrabci a chocholouši a jiné dravky.
Protože já se potom nemůžu učit, že Dikomaos a Kelops
v chytěním protiklada, který podmiňuje formu a odlišuje
výraz písoli svár mubojněho realismu a idealismem,
upevňujícím znova svou nad vládu nad formou, ale
pravda a krása snoubí se tu po své ve srazku nitězné
umělecké myšlenky, která ovládla zahrátka skutečnost
poukem formou klasické. To já somu potom vůbec nero-

1. srpna 51
moje milá, stokrát nejmi-
lejší Katuško,
tak si představ, že jsem tady v
tom posvátném lese docela spole-
ně zahulákal, radosti, že jsem právě
někdy dostal Tvůj dopis, jále
mnoho, konečně jsem dostal tolik
hezký dopis a nakonec taky tvou
z toho důvodu, že mi od 28. července
ji denně posílám 3 malovánky do
Kaučie, zatím co Ty jsi mi dávno v
svazce a nemůžeš je dostat. a já tolik
dělám, abys měla při učení radost
z obrázků a abys věděla, jak na Tebe
vzpomínám. Ale třeba Ti je pan Ton-
šek bude postupně posílat. A kvůli
témuž jsem Ti psal ještě někdy kolem
20. a 25., třeba to asi nebude vážné.
Děkuji Ti za moje milý pozdrav. Am
neis, jak jsem ho právě věra a dnes
potřeboval. zatím Te moje a moje lásky. Jirka

103

Plečna
Eva Pícková

Na Píckově 5
PRAGA XIX
Bubeneč

3. září 54

104

Moje malá holčičko,

tak ti na mě dolehla taková tíseň a smutněm', že bych
mírněji zabívil hlavu do polštáře a nemyslel na nic
mí na tebe. Snad je to tím deštěm. Průběží jedovatě
do středy slavně a vyvolává v člověku smutné myšlenky;
vzpomínky se honí v hlavě a chtělo by se mi dělat něco
krozně nerozváženého, úplně nerozumělého. Ale je to re-
akce na dnešní nervové vyčerpání, kdy jsem celý den myslel na
vojáka a těžké kulometry, dělostřelecké skupiny, otelvaty a
samkové protiletky. Ale Turie Pole jsem dojel a faktiku mám
už definitivně za sebou. Jméno mi za to tolik ~~ne~~ stálo, no žla-
stovlásí holčičko, no jipím pohlažen', polibku ...

Glumičko, chtělo jsem ti dnes napsat dlouhý dopis, ale
vidím, že to už je, protože musím mnoho vzpomínat. A snad ta
hlava ledový šla zabívit do polštáře, ale ani to nemohu, poněvadž

18. dubna 12

107

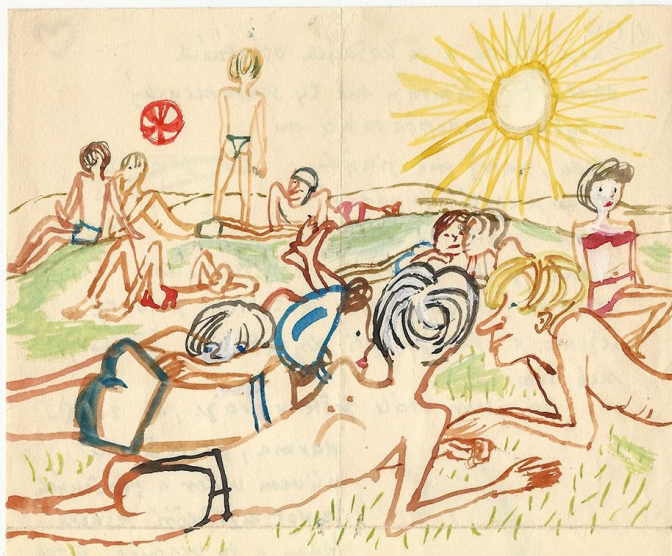
Moje nejmilejší káťo,

Něs, něco s tou nemoci už musíš udělat, protože jaro je tady
v plné své nádheře a zelenými stromy a kytickami. ^{už} už
nelíbí tam už dlouho! Vždyť je tu bez tebe tolik smutno, —
dnes jsem stěhoval kohouta, a jak jsem tak šel u špej-
charu, koukal jsem, jak mnoho se už zazelenaly a skoro
už rozkvétají ty kaštaný, pod kterými jsem tolikrát
chodil a třeba se i držel za ruce. Tak jsem se potom hned
musel jít podívat na jeden takovej malý kaštanovej
lístek, který jsi mi tenkrát dávno, 6. května, udělala. Ten
už je ti celý a celý suchý, jako kdyby to ani nelzelo prav-
da. —

Moc se mi po tobě stýská, hlavně takhle večer, když
už nemám nic na práci, tolik, že docela jasně vidím, že

moje mnoho milovaná Katerino,

česka jsem dostal dopis a
mám z toho radost, protože
já jsem vědecký rád, když mi
někdo napíše, ale daleko mi nic
k těm vědeckým psaní od
Tebe, aťhoiv ani taková upo-
mínka není k zákeřím, proto-
že člověk vidí, že práce jen na něj
někdo myslí. a tak jsem tedy
vrozvil rád tě mám (to je taková
přesmyčka ohledně úspory místa!).

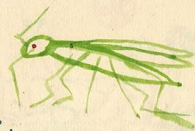
8. VIII.

Kateřino

Vzpomínám na Tebe, jak je Ti v Jičíně
a jestli tam na vás nábrlik sedal taky
taková vedra a zelené kotyčky, co mi
pořád lezou po dech a jestli Ti je
tím pádem tak ak horko a nepříjemno.
Mně ano. Přesto že už je ke druhé po
půlroce, nemohu spát, tvoří se mi krupěje

109.

žnoje vřude a za každých ostatních
okolností, šimraji mě ty sakramentky,
kolylky, vedopřavajice mi
klidu, natož pak jiných
spokojenosti. Vypadají
pravě takhle, ale měsi' →.

Škoda, že se narodilo více zpěvného
potactra (viz ↓), které by tyhle potraviny
sežralo k spokojenosti obyvatelstva, jeh' typí,
neš šimraji.

Já jsem stále ještě v Praze, ale zbláh-

darma, protože mi
vlivem veder a snížených
teplot ujiždějí veškeré
vlaky, a to vesměs. a tak

jsem

ke

za-

ra-

na-

kl,

že

duš-

mi večerů rychlík
lyže už opravdu po-
slední, který na mě
nepočkal a že tedy
útrkem počínaje
mi musím ujet už
léniěr rádný.

8. IV. 49

11

Moje milá

pišou Ti tři kroužky, za kromadon a spleti
štafle, aby na mě nebylo moc vidět. Právě
mi došlo pero, ale na štěstí se mi čínané, před
dávnými lety, exponovali učinit vynález
kuše. Tak jim vdávám dodatečně velké díky,
protože jinak bych Ti vůbec nemohl psát. Krou-
žek si zatím říká v Tomanori a já budu mít
za chvíli referát. Tak rád bych si konečně
vzpomněl na něco, o čem bych mluvil. —
Teď už to mám za sebou. O bulharské kultuře
jsem si toho vymyslel mnoho, politický referát
byl lepší, protože do mě moc viděli a tak jsem
k dřívějším zpátky, abych se moc nebod. — Evidentně,
jistě jedeš na horu, tak Ti přeju šťastnou cestu,

a ještě mě, tak h nemůžu vypracovat
so bych Ti měl psát a tak Te nadě-
řičím, mrci!
Mikoa.

20. XI.

moje milá nemocná,
mně je to tak líto, že neumím nosit
nemroženým květinám, ale při sám Bůh,
já se to naučím a už nikdy je nepo-
louím na stůl jen tak jako vlásky

a proto si myslím (jste člověk důvěřivý),
že se užtra, to je teag jako dnes, vobudím
o půl šesté, protože jsem si nařídil budí-
k.

Právě jsem se byl vysprechovat a aniž
bych se utřel,
budu tvořit do
dopitn kapky
vody. Taký jsem
si vyjel na
podlahu tři
dřbány vody,
coi mi pušoh

111

radost, mohl-li se
brodit. A je mi lež.

Eničko, mohl Ti
pozdraviti a vpo-
mínám na Tebe;
je mi po Tobě
smutno
a štiška
se
mi.
já
by

sem chvilě,
abyš tu byla
někde blízko

a abyš mi utěšovala a říkala mi, že už
zítra bude oblačno a že od severozápadu
prostupuje studená fronta a že nad Islan-
dem se tvoří tlaková výše nebo níže (já nevím,
co je k níli římtě). Ale Ty tu nejsi, alebít v
Jičlě, a to je nějaká dálka, a proto jsem
mohl smutnej a na tu dálku Te mohl a mohl
líbat a chci aby Ti to bylo v pořádku
a plný počet. Tvůj Jirka

F

112

Hradec Králové 27.1.52.

F

Moje nejmilejší Káto,

už je to vlastně hodně divné, co jsem Ti nepsal a tak Ti píšu, tentokrát kupodivu pozdě v noci a v posteli, když jsem Ti byl odpoledne maloval, jak Ti maluju. Činím tak na abstraktní typy Bruncvík-machát pro školy střední perem, jen velmi špiče, takně babička se neustále probouzí, (protože je bláznivá, a ta má jiný sklon písma; což mě silně rozčiluje neb nemám potom úhledný ^{rukopis} ~~rukopis~~) a vždycky se ptá, jestli ještě čtu. Když odpovím, že nikoliv, praví, že tedy zhasne. Říkám ať to vedělá, načer' ona zhasne, protože špatně slyší. Báb' mi to spousta práce znovu rozsvítit. Načer' se babička probudí a poradá: Hocha, hochu, vždyt' si kazíš oči, nečti pořád! a zhasne. Jestli mi to vedělá ještě jednou, tak už se neudržím a zvolám silným hlasem, že nečtu ale že čtu, aby to bítlo, ať si třeba vzbudím Honzika vedle v ložnici. Muž je to jedno!

Honzik je hrozný rambír. To Ti musím napsat, abyš

113
jako když spím, papír nemám, proto taky ~~že~~,
ale za to Ti pišu hrozně krásně. ~~depis~~; určitě
jsou moc hezký^{ty dopisy}. A já za to prostě nemohu,
že když je chci napsat - na papír, tak už
nejsem vůbec hezký, ale hloupý, banální a
nevím jaký ještě. - Tak rád bych to uměl
napsat právě tak, jak si to myslím. (Klasně
me, to já to myslím v obou případech stejně,
ale utikať mi forma) - pam z toho celý
smutnej.

Ty miže maličká, Ty víš jak moc Tě
mám rád, ale přesto bych Ti to chtěl říkat
stále a nepřetržitě, aby sis tím byla naprosto
a do detailu jista. Kř mi, jako já věřím
Tobě. Důvěra, víš, to je taková hrozně málo prosta-
paná ustička od srdce u srdci - přes propast
beznaděje. Důvěra je mocné pouto, jímí drů' duše
duši v věčném zajetí na tisíce mil

114 hrudce kráe . 27. VII.

Katuško,

kdysi jsem Tě duos volal,
chtěl jsem Ti říci tolik
hezkých věcí, nebo jsem
si to alespoň myslal, že
bych mohl, ale copak to
jde, kdysi člověka pořád
přerušují a v sluchátku
to hrká a drnčí, slyšet
nemů — to prostě nejde.
ale Ty dej mi vědět, že jsem
si to alespoň myslal, ne?

U nás v rodině je po-
prask. Všichni vzhůru no-
hama. Považ, Marcelka u-
dělala osm úroků, celých
osm a bez držením a majednou.

Všedno ustoupilo stranou ja-
ko to nejvyšší, nikoho ne-
vzrušilo ani to, že Arrik zakon-
sl věčáka, natož pak, že jedu
na Slovensko nebo podobné ma-
lichernosti. Osm úroků, slovy
osm a bez držením!

Ale je to hezká holka, ne?

A já bych chtěl taky tako-
vou Marcelku, a třeba hned,
legálně, illegálně, na černo
nebo na volném trhu, prostě,
mnoho bych si to přál.

a musela by taky říkat
balonu bába, opakoval po
gmaškovni laf a být zrovna
lak vdeklá a paličatá.

Tak tohle bych si samozně
přál — a ještě nic. Ale nebyla
jsem muže, ne, ale taky Tvoje,
no a v tom je ten háček;
a tak tedy Marcelka zatím
nebude. — Moc Tě líbám. Jirka.

DODRŽUJTE
ŽAS!

prohlášení o slovním klidu, kdo tu má studovat. 115

Pomohlo to, ovšem až na Marcelku, na kterou něco takového neplatí. To je prostě suverén nej-suverénovější.

Právě jsem ti shrábl dolů pro cigarety a předstar si, už je upéčená a hotová. A takový prima. Skládá se to z jakéhoni kořiček a vevnitř je něco z oříšků a navenek čokoláda a je toho mnoho. Nevím co se to zes bude dít, ale v každém případě je to dobrý. Když ty to šlo, hned bych Ti, Evičko, poslal, abys měla radost.

Katuško Katerino

Katuško, kdyžs dnes podloukala Hradec (ale na slovensku není vlastně slyšet), tak čyptně dlyšela, jak říkám v jedné hře dvě věty, net jsem poslední dobou až rozheasový herec. Včera jsem, jak hráli, hudebně spolupracoval ve skeči. Spočínalo to v tom, že jsem asi čtyřikrát bubnoval, ale když jsem to zkažil, protože mi jedním chvilí upadl bubínek, z čehož je vidět, jaký jsem špatnej herec, neboť dobrému nesmí nikdy upadnout. Tak mám asi pro kariéru; jestli se to donese mezi lid, tak jistě ostudu navíc.

A teď už končím, těším se na dopis od Tebe, který bude třeba dlouhanánský, což bych moc rád, na sledání, ale hlavně a především na Tebe. Věřím, že se někde boro sledáme, a kdo věří, má naději; a kdo má naději, má všechno. A já bych chtěl hodně, když ~~me~~ ve všechno. Tak tedy věřím.

Moji milá, hladiš tě a líbám. Tvůj Jirka.

116

Zdobnice a je studená zrovna jak ten such.
Sedím na takovém kmenu nad řekou, ke svým
nohama a přemýšlím, co mám psát. Dost
idyla. Za to včera bylo jako kdyby mě nechtělo
ani nikdy přestat, čímž se stalo, že jsem z
větší míry zmočen a do jisté míry až do morku
kostí čili dupek. A večer jsem ve velkém teple
sušičích se košil, kalhot a trevů uspořádal
seance k plné spoužitosti duchů, zemřelých
det, čarodějnic, strašidel a jiných nebožtíků.
Mám se to taky moc líbilo až na Martu, kte-
rá si o sobě ještě dlouho po přílosti myslila,
že je přenáramná co do media, ale potom to
prasklo, že vlastně není a tak se marila a už
na nás nemluví a legaci si přeji máma dělat
z něčeho jiného.

Ted končím, že jsem Ti vlastně vůbec
ještě nenapsal, kde jsem a co tu dělám a
že tedy neníš se jde.

Hradec Králové 8. IV.

Moje milá Katišiu,

118

dusna byl tak hezký den, že si myslím, že už jsi
měče na kováči. No, a slyšká se mi po Tě.
Mně už je to protivný Ti to pořád vát; já si
to moc dobře uvědomuju, že jsi jistou dopis
jako drulík. Vzpomínám na Tebe, slyšká se mi,
zdravím Tě, slyšám Tě, mám Tě rád, miluju
Tě, stále na Tebe myslím, poutám Ti ještě
jednou čtveř poutavou a tak pořád dále.
ale když ono je to po každé pravda navon-
cí a já Ti to vždycky chci napsat, abys o tom
věděla; abys sis nemyšlela ta pozdravů pivo-
mání a abychom a k občinným věcem. a
k tomuhle bych Ti chtěla teď něco napsat,
něco krásně vřavého. Jsi-li přemýšlela, že
soubu nás vzájemný poměr (já tomu říká
láskou) je zdravá, jestliže jsi přemýšlela
o tom, že se mi slyšá snázím nahléd si k tomu
způsobem iluzi se lásky, posom je, myslím,
na místě, abychom to nedělali. Já osobně
krásně nemám rád ty mlékařské výrobky,
pluť másla, jogurtů a kakaá.

a mimo to věřím tomu, že když bychom
stáli ten krásný obal, že bychom neměli
konstě důvěrného špasičku, ale něco daleko krá-
šleho, krásnějšího. a nejen že tomu věřím. Vím to.

20. VI.

Milá Kaseřin-
o já na Tebe vx-
pomínám při k-
lausurě, kde jsem

Ti udělal copij a sake jsem Ti olistel
abys viděla jak vypadáš s copama,
které jsem Ti udělal. Ty jsi právě
na masuriskním večírku a jistě se
Ti líbí. Vzpomínám na Tebe, jak se Ti
asi líbí na večírku. Já pylně pracuji
někdy časem jest již na malé, když jsem
dříve lenošil a nyní musím do háněsi.
velice rychle ledí a jest již ka dvěmi. Tobě
jest nyní už velmi hej, ale mně až po
kdeji. Píši Ti abys měla radost ale
křívě neb jsem si

klapomně malinkovali, protože láska jest
 slepá. Já těh jich špatně vidím na práci,
 protože se mi kličko kraká ale musím vytr-
 vati aby mi to přineslo ovoce ale hlavně
 aby jsem měl hezké vyvedčení a učinil
 tak kodičím kadoss a povinnostem kadoss.
 Děším se že si později vydobudu pili i
 vynamčení. To by jsem velice rád, nebo
 bych se mohl vřívotě lépe oháněti a vřin-
 de by mi byl svět otevřen. Proto budu vří-
 koněti, aby jsem si mohl kopakovat sanke,
 nebo mi ještě nejde plyně.

Hlasuško, chlé jsem ti přivěst
 Arrika, ale on nechtl, neboť maminka
 pravila: „jen ho nech doma, by máš mápady,
 kdy dostaneš kokum, chlapci, kadeji kdyby
 sis hleděl učení, vřák si toho, že mužes stu-
 doval, to já kdyjs jsem byla mladá tak to,
 vy dnešní mládež si ničho nevákile, já ne-
 vim po kom jste, nic vám není vrabě, to je potom
 ten vděk...“ a potom se velmi rozčlila, protože
 ji Arrik mexitím prokoušl ten pytel u luvu a
 já jsem musel klepat koberec. Tak až pozdě-
 ji vis?
 Hlasuško měj se hezky na horách a
 napiš mi. Líbá tě Jirka.

11 5. XII. 48. (K)

Kateřino !

12

* Dnes byl u mne svatý Ukuláš a říkal mi, že Ti mám něco nadělit, protože prý zapomněl, že je dnes neděle a že jón tím pádem všechny obchody zavřený. Chvil, alych něco pro Tebe sehnal, neboť prý na to nemá čas (můl nějaké běhání po úřadech a na bytáku), a má to být něco moc prima, protože jpi hrznué hodná*. Tak jsem mu to milerád slíbil. Bylo vidět, že mu spadl kámen ze srdce, a že prý mi to jako vñahradí na dětech, když si tu starost vezmu na sebe. No, a tak jsem začal dumat a vymyslel jsem pro Tebe, milá Eněho, samé hezké věci, ale protože byla ta nepropadená meděle, mohl jsem vymýšlet sebelepš' dárky a sdejně to nikam nevedlo. A tak Te mroc a mroc pdravim a libám vysoko nad kontingent, protože bñdom ty vduoční prázdning a tak si to potom stejne vyrovná.

* Uprone jsem s uim somlasit, an kato, ze mi nemas prikazat Katerine, a on rikal, ze to kdyz nej, to je cpe naucke. Tak micas!

Měj se hezky. Jinka.

Hradec Králové 30. X.

Moje nejmilější Katuško,

120

ať dodnes jsem neměl ani dvířku času,
abych Ti mohl napsat a tak jsem si mu-
sl občas jen vzpomínat, většinou tak-
hle muri nebem a ženě, často u stropu
ve vile, kde se instalovaly obrázky, jednou
daky s nosem na parketách, to jsem pomá-
hal ležet, a naprosto večera večer u vlna.
To už bylo všechno připraveno na dnešní
venisáž, tak jsme to slavili. A bylo to
nutné a slavné. V sobotu jsme měli totiž
krajskou konferenci, na níž jsme založili
krajské kulturní středisko. Schůzovali jsme
od rána do noci, mnoho jsme hlasovali,
volili, fakticky posuzovali, že by to
takhle dál mělo, nemluvíli jsme k věci a
tak řízše. Sondruh generálů expert přes
realistický socialismus nás občas nabádal,
abychom upustili od formalismu, protože
to je hrozně ošklivé, když někdo nechce u-
pustit. A i jinak jsme se dychtě bavili,

MORAVSKA OSTRAVA
29.7.50

ILÁ KATEŘINO

Mně se stýská. A jak tak
vidím, jak kolem nás jede voják
v dobytčáckech na manévry, tak
vidím, že to bude dva roky bez
tebe nevydržím, protože to není

19. VII.
Hradec Králové

12⁴⁴

Já ním, tobě je dobře. Ty si jirdiš v Tatrách, ještě se nemejlím, a máš pořád co dělat. A komu se zelení, tomu se zelení. Ale to je tak. Já vám to nepřeju, aby se vám tam zelenalo.

Věra jsem přije z hor a tak rád bych něco dělal, třeba maloval, ale copak mohu, když nemám terpentýn a bílou? alespoň kdyby nepišlo! a ke všemu je u nás úplněj blázišec. máma něco řeče a je z toho nervózní, Honza řve jak na Spartě, věra místo aby se starala a přemejšlela, jak jí (= Marcelka) uklumit a zdušit, pokríkují rozhořčená hesla jako „Necháte se! Jeds! Arriku, fuj, kluci to se dělá? Blanka si přimlouvá věci na brigádu a nadává věř: „Nech je být a běž radši pomoci do kuchyňe, nš, že je gurášek nemocnej, tak mu popiš, trochu radost! Hlíuú, řve Marcelka; „no pocem gurášku, ma, lumáš, papej, no tak žer, ty potvoře; mamí, guráškoví je špatná; já ním, počkej, nemám teď čas: kdo mi za...“

425

to vpravo nahoru, to jsou kachniátka nebo kaceňtá. To Ti
teda musím povědět jistě dnes, že jsem podobný úkaz viděl
dopoledne na obloze a hrozně mě to zaujalo, jak to na svě-
tě všichni chodí, a v tomhle případě i lita, podle plánu a
důmyslně a už od dávných dob, co svět světem stojí. Dával
jsem se u myšlení, dokud nezmiřely za hradičí věží a vzpo-
mínal jsem na Tebe, a vlastně spíš na nás na oba. A teď
už půjdu oprávně spát. Na shledanou zítra. Na dobrou noc
Ti posílám takovou malinkou, lehkou a krátkou písničku, protože
kdyžby Ti poslal jen o trochu větší, jistě bys ucukla. Člověk
nemá potom počít takové té plnosti, spíš se mu zdá, jako by
se něco jen tak nakouklo a nedovědělo. Horky se myšlím.

Uděle.

3 kostela zaznívají různými chorály a žalmy, na ná-
městí pod obnou mění kosa a lidé chodí po skládkách tate
nejak svátečně. Našlapují na ty kočičí hlavy ~~zlehka~~ zlehka
a ~~zlehka~~ slavnostně. Je to první a snad i poslední den,
který se mi tu v Borsu líbí. Jak kdýly ho napsal Wolker.

Tvé oči, děvčátko, jsou náves vedlejší,
vedlejší náves a pont veslá
a troje sídce ke mně zni

127
prohůtku z hostek a zvěřící hosti, z nichž nejvíc
ji ti procludnává na morhu. A ten pán říkal, že
se to rozumí samo sebou, že bude polívička i kochič-
ky, jin aly se milospaní nebála o pejska, ů mi
bude moc dobře. Můi bylo Arika taky křto, ale musel
jsem se smát, jak to všechno kolem břečelo, a nej-
víc, když mu přinesly při loučeni ukázat Honička
a nudili ji, aly Arituovi řekla pápá. a Arika si
Honička ani nevšimel a byl rád a skákal ů veselil
se, protože si myslil, že se jde na procházku. A šed
ně je ů úzých a jistě pláče a gřlí a ryje na lunu.

Evo, nš, ů to je strašně dlouho, co jsme se neviděl!
Když to vlastně trvalo celou kalendářní zimu! Zima
mi byla vždycky protivná, a já věděl moc. To je hrozná
nehezká doba. Vš, nebejt v tu dobu snít a vánoce
a ů se může jedit na hory, tak by to bylo to nej-
horší, co může bejt. Ale za to jaro! To je takový
krásnej symbol ů optimisnu, lásky, krásy,
mláde, přostě velké herkyho. Všechno nejlepší se
nutně musí stát na jare. A mne se ti stalo něco
sake herkyho, že to možná ani nepočepš, že to může
bejt tak krásný. Mám z toho hrozně velikou radost,
ohromnanínskou radost, že ~~to~~ bych skákal mnoho
měšně do veššy, jin kdy bych mohl tak ropal. a ná-
no musíu byt začít malovat, abych to do poledu
všechno dodělal. Tak na sledovan.

Moc te ubřá mi; jirka

Mila Katerina

člověk jsem byl malovat. Vínar, Fiaca a
já. a foukal vítr. To je značkověno
čarouna. Mylo nám zima a tak byla legrace.
Vínar je schovaný v bedně; já jsem munitím,
co jsem také maloval, ulít. Vzal mě vítr, ačťas, v

128
jsem se přivazal k telegrafnímu sloupu. Byl
krasně sílný. Maloval jsem hluboký s vrádkem.
Po levé straně by byl Borandov. Tam co jede vlak,
tam jede z kladna. Tam po dlouhé době jsem
něco namaloval. Ani to přemaluji. Jak se T, 2, 2,
v přívě. Tak se na Tebe těším ať zas půjdiš do
Prahy. I když si myslíš, že jsem trapnej. To mi
leží v hlavě, protože není m přit. Možná, že jsi
to někde hodlu jinak. Ale i tak. Mne to připadá,
jako bych byl divnej. To bych neřad, protože k vůč
tomu stonku jsem vždycky smutnej. Jako mávě
ad°.

Za chvíli bude půl páté a Ty mi budeš
ani na cestě. A zas Te přibudu celý týden nicít.
To mi bude určitě uoř smutno.

A z toho smutku se ani začnu uoř dějící
a budu hodně malovat a večer před spaním
na Tebe budu vzpomínat, abych aspoň konček
dne měl hezký.

Jirka
Veselé Veli

vise mu stojaju, kojem je takova zima a rubec, ischuo
je tak oskledij, je proste nemužu mit radost.

Jo jiad vinar.

vise mu stojaju, kojem je takova zima a rubec, ischuo
je tak oskledij, je proste nemužu mit radost.

Staré Spelary 12. VIII.

129

Kateřino

začal jsem Ti psát včera u noci a jak vidíš,
nedostal jsem se dál, než k té Kateřině a pak
jsem usnul.

Je tedy možná zima, máš a od jara fouká
studení vtr, takže k nesmírně drahým, jak jsem
si mohl před několika dny přát studenou zimu.
Při vzpomínce na to k hřim do hlavy, všim
strážně, aby to nešlo, a přemýšlám, jak by to
bylo lepší, kdyby začaly zas ty vedra.

Užde je tak smutno, teskno a pošmourno, že
by člověk pořádně spal. A navíc nedostávám od
Tebe více žádných dopisů a tak mě už teď více
nic a pak má být člověk šťastnej. Já tu prostě
ani už nevíštam a pojedou naději domů, tam
si budu číst a hned mi bude líto.

Milán mi pořádně děká a rozčiluje mě,
protože bude malovat lívance, co jsem dříve uva-
řilí nekou spěšně, aniž rozdělím. Teď už
si bary vymáčká na paletu, tak neděká, ale
zas mu děkne štěka tak šeredně po polátu,

30. VII.

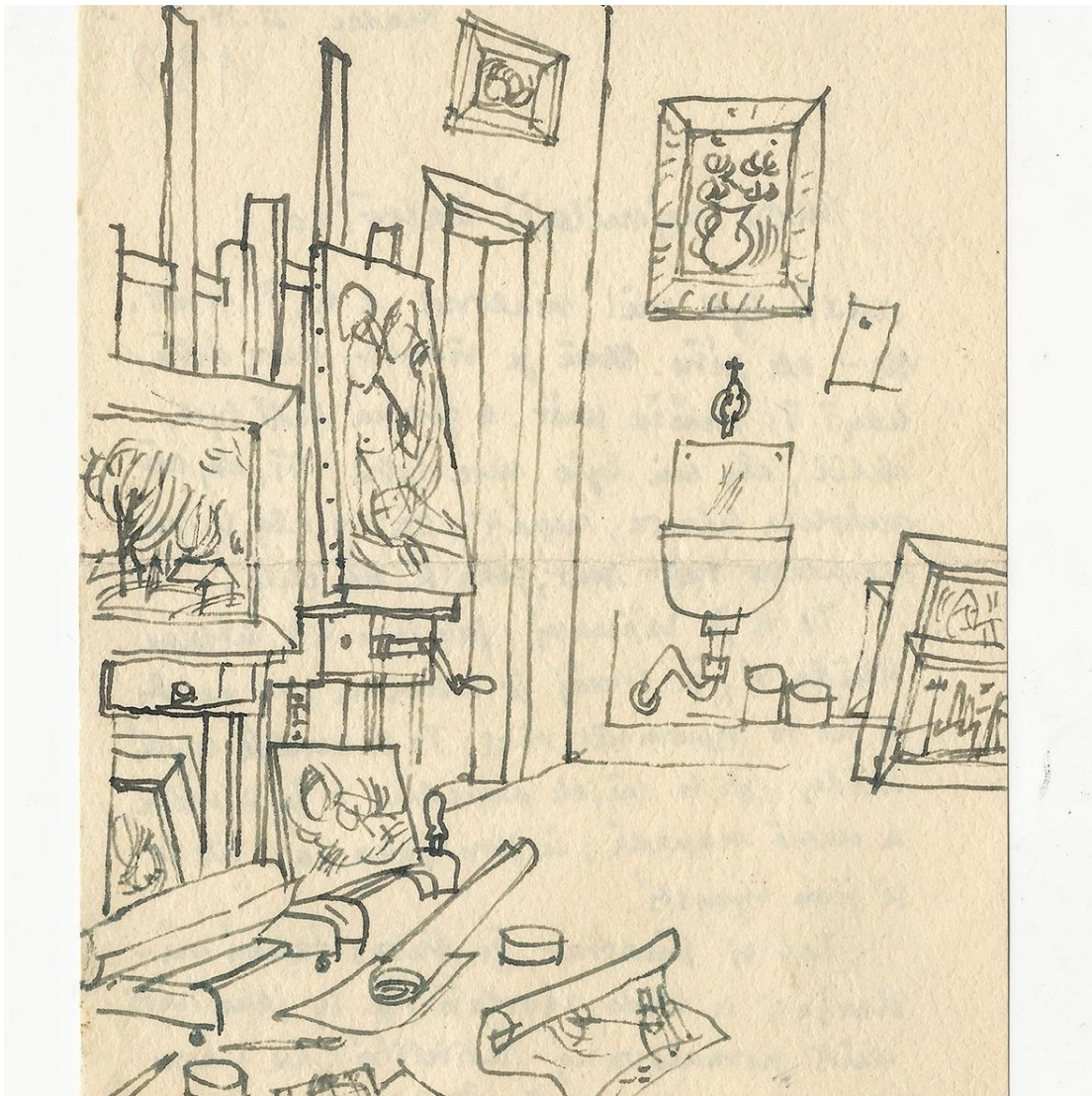
131

svoboda a láska,
to dvojí je moje!
Pro lásku já obětuji
život, sebe,
pro svobodu obětuji
lásky nebe. Sándor Petöfi

Tohle jsem Ti, Kateřino, musel opsat z lidovek,
protože mi na to padl zrovna zrak a moe se
mi to líbí. Vidíš, že to je hezké?

A já když něco takového etu, tak si prostě
nutně musím vzpomenout na Tebe a přitom
se divím, že někteří lidé říkají a píšou právě
to, co já si myslím a co bych taky rád uměl
říct.

Snad jednou, ať půjdeme spolu mlčky,
ruku v ruce, půjde ta chvíle, kdy budu
umět Ti to říct, povědět všechno, povědět to
krásnými slovy, tak, jako nikdy před tím
a nikdy potom. To bude ta přiležitost,
kterou máme každí jen jednou v životě.

Hradec 29. IV. 77

132

Moje nejmilější Kateřino

Nadti bych měl malovat a ne Ti psát.
No - ale můžu. Mně je vidycky více dobře,
když Ti můžu psát. a zrovna teď bych
chtěl, aby mi bylo více dobře. Víš, aby mi
nebolela hlava, nepálily oči a aby se mi
nechtělo tak spát, jako se mi chce.

To ti je zájmem, jak jsou lidé hloupí.
Každý si, že 1. máj je 1. květen, ale ne aby
si na to vzpomněl večer. To si ~~myslí~~ myslí
každý, že to nějak dopadne a že se uvidí,
a myslí napadá, že jsou jako já. Ale to
se jim vymstí.

Tak si představ, že třeba tažení ná-
dražáků si dnes zavolají, že by jako nádi
můžu zornalovaný ředitelství, ale jenom
tuhle Hradec, ani 80 m toho je. Tenhle me-

Moji milá,

134

neměl bych pořád psát, jak na tebe vzpomínám, ví-
a to skoro nehodí, když to je v každém dopise, ale já
si to asi tentokrát nemůžu odpustit, protože to je
závažná věc, že mi lešíš v hlavě od nejranějšího ku-
ropce až do rozvoceu toho modrého, učivého světa,
mi userem tu usínáme. A vlastně jítie víe potom.
Když posom noma, tak se mi o tobě aspoň zdá. Víš,
tady je člověk v tom myšleuí tolik omezen, že kone-
němohika málo rojeuských problémů, jít se ho nejuže a
velmi usilovně a byricky dotýkáji, jako je třeba to, že
se jde zitra na Lippinu / to je to místo, kde je armáde
dovolené se plazit a plazit /, což jednoho nutí k smutným
pohledům; že v úterý jsem celý dopoledne předcašty -
to mohlává radostný výhled a člověk neodolá, aby si spo-
kojeu neramně ruce, poněvadž tuší, že se mu nashytá
přiležitost napsat dopis nebo aspoň dostat nějakou tu
přilhodinu; nebo se může zabývat nábrnem do aka-
demie a světlými perspektivami, jít se mu tu o důstoj-
nickém povstání ví sílou namlouvají; nebo konečně
ho popadá hrůza a upadá do nesmíruu sentimentál-
něch stavů, jít se mznacují sborovým zpěvem pře smut-
ných písni, najm se... v dolejší hospodě hráje mú-
zika, každě se svou milou hued tam přispichá...
když mžide najmo, že se celý den cíť pořádák, to je

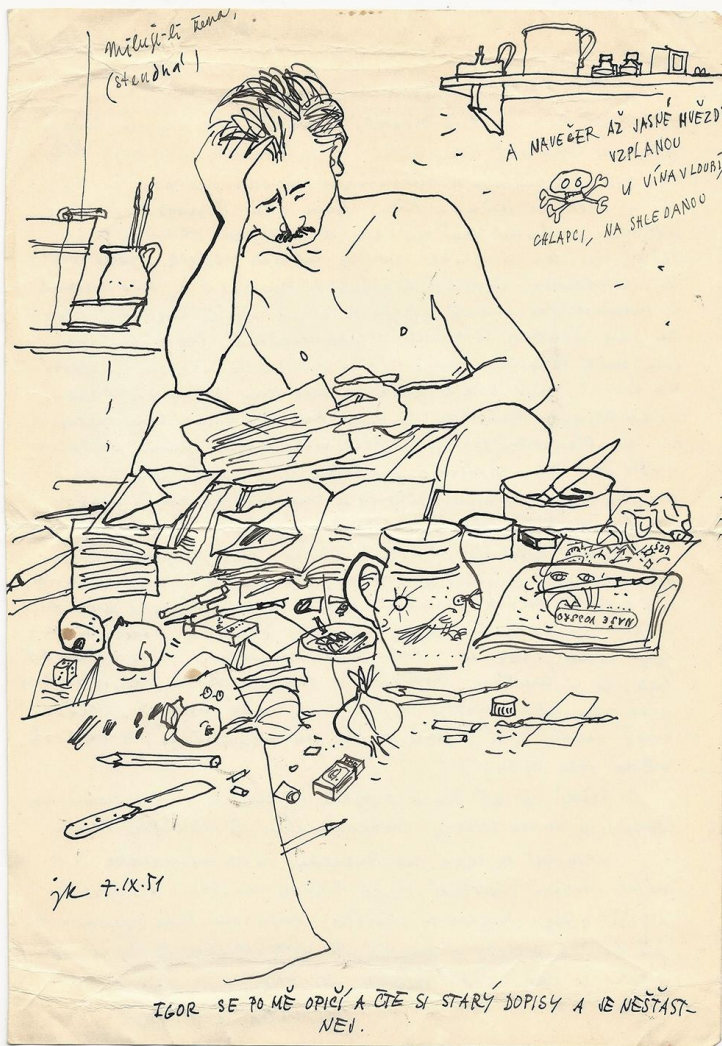
(F)

Moji milá,

rádi mohla sruže s vedělcem, máme
povolení kritizovat jeho rozkazy, což se
normálně nesmí, kritizuje se pouze v
Praze a všichni hrozným způsobem shazují
majora, že u něho je to špatné, protože on za
to vědno jistě nemůže, i když dělal velký
hlouposti. Já se do něho ale vůbec neobou-
vám, ani slovítkem, neb jsem quinquair
a chystám se na něj s dovolenou. Jsem
z toho celý nervosní, poněvadž to zatím
vypadá strašně špatně. Myslím, že se budu
muset přihlásit a říct na něho něco dobrého,
aby mě měl duška rád a podepsal mi to,
abych se mohla zas vidět, a aby dom se
spolu podívali do hrádce, naše máma by
z toho měla velkou radost, když by se vidě-
la, protože o tobě už totiž slyšela a ještě

Místek 21. III. 57.

Nejví milá' sedmihrášle,
dnes jsem dostal tři dopisy, ale ty víš nevíš,
co to je čekat nepřesně na dopis a chodit denně
4 hodiny po dvoře se svoustranným krokem, sem tam,
potom zas doholačka, mít ruce za zády a říkat
si: pokleč špičku, natahuješ, tři, raz, dva, tři,
raz, dva, tři - a myslit při tom na to, jistě třeba
dnes už něco nemůžeš, těšit se a potom o půl
druhá, když se ozve „kázda soudruzi aspiranti -
rozchod!“; zadržet z plně ušíc hruď a jidním
slohem se odvolat před dozorcím, nasadit ~~to~~ lhostej-
nou tvář a optat se unyčím, unaveným a zbledlým
hlasem: hecneš tu čírou náloston vi, akce; dopis?
Hlasem, na kterém to slyší hned každé ucho, jak
je člověk nedočkavý. A potom rozvášněným, ponaučným
krokem odcházet a jen tak mimochodem podotknout,
jako by mu sebe; tak je to v pořádku, prokuratura zatím
neualdá, platit se nebude, nete a ani nemůže, poněvadž
se nemůže dávat!
Jenomže je potom smutno. a ten den nestří za
nic.

7. 11. 51

138

Milá Kateřinko,

Také už jsem vplulá pitomá, jak do sebe dechne každá jiná
vážnou spomínku nesmyslnou. A místo, aby se učit řády,
tak si radši maluje a nevinnám, co leza předtá, protože je
mi už věčno jedno. Když jsem dnes dopoledne dělal
přestávku, myslil jsem na tebe a měl jsem obledně toho
šlácht, že jsem si vytáhl spomínku leklých otázkou, jako jalt-
skon konferenci, ústavu, londýňskou emigraci a kdo utomel
v mezinárodním balení. Byly to samé hrozné legrační otázk-
ky, ale jednou se z nich dělalo nevědomě. Tak třeba jsem
tam měl taky takovéhle: kdo byl zakladatelem husitství-
ho hnutí, kdy, kde a proč? Měl jsem sto chvil' odpo-
vidět nejvyšším zjevitelům, že jako husitství hnutí bylo založe-
no na klasické službě v Bellémské kapli, jenže jsem si to v
poslední chvíli rozmyslel. Člověk se má vždycky umět včas roz-
myslet, to dělá dobře.

Je mi líto, že jsi taková divná, jak jsi poznamenevala
v posledním stručném dopise, ale ani se Ti nerozvedl; ani
rád bych Ti nějak pomohl a není mi jak. Člověk je více jen
těžší, to řády člověk velmi často povolí a je třeba si na-
ležet cestu, jak se s tímto vším vyrovnat. Já to dělám teď
lale, že si uvolním. Obrátím se jak jin mluví, aby se na Tebe
množ nemyslel, protože to se posom nedá rozumět, zvláště
když venku jsou; jmeně to jde jen velmi těžko. A nejlépe si
více jsou ty sny.

Štěpě, že už dny se pomalu sčítají a co bys kamenem
dohodila, budu věčný. Předpokládám, že nedohodíš daleko.

Leza mi tu láka na Rusalku. A ani mě naláka. Je to
nějak strašně zapovězené, šlychť hudební muziku. A dopis Ti
dopisů zítřka. Nežto se, širisko, budu na Tebe vypracovat,
jmi lundbě, a brada ti myslí, že kolon člověku spolek. A ani
z toho se něco bude smutný. Ale at'si.

Vždyť Tě jítka

139 JK
Těť už ti zas píše pod dekou a sněm ti ba-
keron, je to tak lehčí.

ale stůj se přede špatně. Ne, že by to bylo ne-
pohodlný, to člověk pro tebe rád snese, ale ty neměj
pořád jsem - v takovýh nepřijemnýh napětí a očekávání,
že co přijdeť sem do svítnice veš' služba a začne na
celí holo tvít na poplach a to už to potom dnu ne-
dopřím. Je to nepřekný práť, takže neuvěřitel.

Síčko, a když se nemůžeme na veršence,
pálí potom 6. května, až pojedeme na přeládku.
Už se na to těším a pilně se činím v kroku, abych
mohl jít. Je to ale hrůzná věc. V Kasárkách to
může být jako v bláziinci. Představ si, že tu chodí
po dvoře 80 milionů vojáček, každý s plně sam
o svou cestou, ruce na zádech, hlavně shloněnu,
vytříkují si par dva tři míle i jiné kusla, jako
třeba já si přikám ~~prá~~ prá - ka - ší, abych
si utišoval / ale nemyslelím tím malou stranu /
a zpomaleným krokem, dopadáš nahříměnou
mohou plnou valnou tíla - dno rozslapaněho
bláta, a křiží za plošim na so koukají v vyh-

140

smutnej. Ale vzpomínat budu moc a pořádku, hlavně
večer, někde na kopci nad amfiteátre, odkud se vidět
až na maďarský hranice a nebyt Blížích Karpat, tak
až do Strážnice.

Mám radost, že ti zkonstky dobře dopadly, poně-
vadž jsem ti držel palce. To jsem u hlavně mjadřil.
Ne poněvadž, ale jen tak, prostě, držel jsem ti palce
a dobře ti to dopadlo, poněvadž jsi se moc učila a
jste duhá holka. O, to já dobře vím.

A až budu muset končit. Kdo už dopsal a
pomalu se odjíždí u večeru. Chci jsem vzpomínat
nad amfiteátre. Tak to už nepůjde. A ještě teď
někdyž mám nějaké auto, tak přelapu dvacet kilometrů
až do plánu.

Stuňičko moje zlatý, užij si jednu mázdru
a piš mi, co děláš, co kde viděla pěkného a z čeho
jsi měla radost. Ať mám taky.

U vzpomínkaž tě libím a pospíchem
stopovat. A ještě jednu písničku ~~na~~ na
konec, jako vždycky když se loučíme u vašich
dveří. A teď ještě jednou, ale už jsem přes šlo.

Měj se moc hezky.

Tvoji dívka

Takhle se dělají u nás
průseky
To všechno jsou šubry.
Ty černý sečky, to jest, snít! a
maj být bílý!

143

Odpoledne jsme se s Iljou toulali
po lesích a to s takovou vervou, ať jiskry
létaly, hrany maskaly a vířec. Odušly
to klavíre a především lyže.

No, a teď už je zas večer a nevyhlé
tichlo nikol. Sedm lidí totiž odpoledne
odjelo domů a nechali nás tu s Iljou
samotně. A tak si váčime, vzpomíná-
me a proloží tu je tím pádem hroze
tichlo, moc se nám stýská. V 8 hodin
jeme vyřítali mandelnuon relaci a po
ní vzpomínáme neorganizované, kař-
dij na vlastní píšť, a klavíre taky
píšeme dopisy (kařdij jeden).

Mimo jiné že Ilja pozdravuje
a tak jsem mu za Tebe poděkoval.

Tak, a teď půjdeme spát.
Ilja je totiž už ospalý a pořád mi
hraje u uší na harmoniku „Solní noc.“
A proto, dobrou noc, Enicho, a
na sledánon. Půšti rok to napíšu líp.
Moc tě líbá Jirka

na Šumavě 27. 12.

144

moje milá Kateriino,
takovej tá brrák, ti Ti je možné
smutná věc. Člověk se dívá do
klamenu, zapomene na všechno
kolem, na celý svět a myslí
jen na jedno. To se moc hezky
vzpomíná.

Tuhle zapadalo tak krásně
slunce, zrovna za Berdrevem,
umra stála opuštěná, motrě
kluci šli s paděšachem na ví-
no a já jsem si maschvál ryláhl
z klobouku přeznamenej papí-
rek, abych mohl být doma a
koukat se na rybník a vzpomínat

Peciň 16. VII. 49. JK

145

moje milovaná,

není to dávno, co jsme se na dlouhou
dobu rozloučili, snad nějakých 15 hodin,
a nyní se po tobě tak hodně více stýská
a jsem z toho zaturzelej, ať mi to lidi
kolem vytýkají. stále si připomínám tu
naši brigádu a všechny ty vzpomínky
jsou takové milé a hezké.

Katuško, sluníčko, já tě mám
strázně rád! a dva měsíce, to je neomluvené
dlouhá doba.

váším se v krásné dráčekách hor a vzpomí-
nám. Ty už jsi třeba v Tábráčkách a máte tam
sůl. já se tu peču na slunci a bez světla,
jsem trochu podle mnou, o jái medru miz, bubla

146

Proti z ničeho nic jsem se vypravil na naši
kumstřířskou "Systárnu", to je docela obyčejná
chalupa v Orlichých horách a je u nás tu šest, na
půl malíři a z části divadlo. Jinak je tu ale
celkem olava, protože není co dělat. Vzhledem
k tomu jsem se donutit musel ráno k tomu, že jsem
šel i na kouli. Dopoledne jsem s Frantou
Balmíkem vymyslel scény pro Sofronova, který-
ho režisuje a sedl písní, zatím co kluci šli
na potrubí, a to od nich není lepší, protože
Sakvoj potrub, chudák, co mu to dá, už se
sem z mojí dostane, to je nějakých těžkostí a
překážek, a on medvá, snaží se, spíše zalouit
rodinnu a obyvatelstvo na něj Sakhle. To by se
nemělo.

Jak tu tak sedím, sluníčko zatím zašlo za
mrazy, kteří mají stříbrnou obrubu, kterým to
takem se utěšuj. Ale přesto věřím, že třeba
uvidíte mjde dřív než za ty dva měsíce.

Moc tě líbám, Eričko. Tvůj Jirka.

Milá Katuško

5.6.1950

KDYBYŠI TY JENOM VEĎELA JAK JE MI
PO TOBE SMUTNO, TAK BYŠ MI URČITĚ NA-
PSALA. ALE TY TO ASI VŮBEC NEVÍŠ JAK
TEJMAM RÁD, TY SI TO PROSTĚ NEDOVE-
DEŠ PŘEDSTAVIT. A TAK SI MUSÍM TAKHLE PSÁT.

KATUŠKO, MILÁ SLADKA, PROTIVNÁ, KATEŘINO
UŽ MI NEMŮŽE NIC POMŮCT, ABYCH NA-
TEBE NEMUSEL VZPOMÍNAT, ANI TO KOU-
PANI ANI VOLEJ BAL, TAK JSEM SE ROZHODL,
ŽE ZEJTRA POJEDU DOMŮ, ABYSEM RODIČŮM
OZNAMIL, ŽE JSEM SKONČIL PŘED TEJDNEM
VŠEMI HLASY STUDIUM S VYZNAMENANÍM, ABY
TAKY MĚLI ZE MNE NEJAKOU RADOST A VE-

147
ČER POJEDU NA SLOVENSKO A KOUPIM
SI TAM VINO ANEBUDU SMUTNEJ. BUDU TAM
MNOHO ČESTOVAT A TREBA NA TEBE MÍŠ-
TAMA ZAPOMENU, COŽ MI PROSPĚJE, PROTOŽE
TAKHLE BY TO SE MNOU ŠLO S KOPČE. TY
TOUHLE DOBOU HRABEŠ SENŮ DO KUPIČEK.
A HLEDAŠ ČTYRLISTKY. TAKY BYCH JEDEN POTRE-
BOVAL.

KOMUNÁLNÍ PODNIK VINÁRNA MAKARSKA

PRAHA III, MALOSTRANSKÉ NÁMĚSTÍ 2 — TELEFON 415-89

JÍDELNÍ LÍSTEK

2. skupina cenová

Požaduje se listek na maso tuky

Milá Katkačko
já te mám rád!

16. května 50

Takže na
Tebe vzpomínám.

Nalivě sedí Pele
a Filla a tak si
myslím, že by mohlo
být, abychom chodili
do školy; aby mě
radši, nebo ne,
druzí, že mě
zapomněli

dojít, kde

bylo lepší, ale v pátek
musím do Uhradce, aby
mi nedali, aby si nevšimli
potvoru, protože si myslí,
že to je to jen škica.

Tak tam musím a mám
mnoho rád a Filla -

in Te jako nikdy nikdo -

VLADIMÍR SALAC
PRAHA XII, BĚLHRADECKÁ 34

Moje milá Kate

1. IV. 52

že ani to teď říká, že mužs mít tak
hoznou snuila a mužie přemejšim
jale bych Ti mohle aspon maličko
pomoc, něco pro Tebe udělat, z čeho
byš mohla mít aspon trochu radost,
a tak jedině, čím Te ani mužn potěšit
že, že Ti přišn od Salaců, kde ukážim

149

svou historii při hře v šach mat a mohl
každým tahem, její jsem docela jasně
neuvažuje, na Tebe vzpomínám a jak-
mile takhle dámou, říkáš si chudinka
holka nemocná a odkrývám si věz,
což je mi potom snadné, ale v duchu to
vítám, protože má následkem ztráty figury
napadá, že nevěstíš ve hře znamená doce-
la něco jiného v lásce. A tak se konjím
zaklím co Vladimír nemůžeš, kde by mě na-
padl ve slabině a lůdka, jak jsem naznačil
na opačné straně, překládá, že etnarova
pozornost není připoutána k velkým historie-
kým konfliktům, to ne, ale ke vředinám
způsobu života, což dává gusevovým básním,
a hrám ryzí nepokryté dějiny a životní
nehodnoty, ale nezajistují proti tvorbě
povrchním jednáním v životě jeví.

Katuško, bože, je to vůbec možné, že už zas
jsi o nemocnici? To je, přísám bůh, vpravdě
hodně hodně povrchní jednání vod p. Boha, a
ty si to nezasloužíš, aby se s Tebou takhle, to tedy
ne. Mne to připadá, jako kdybysem Tě probral
ke 1. IV. 1952, ačkoliv to není vůbec pravda.

moje milá,

pořád na Tebe vzpomínám, den ze dne víc a víc,
a kdyžka věděl, že nepší v Tatračch, hned bych se rožjel
do Prahy, i když je tu tak hezky. Aí moce hezky, takře
dřijiny jístě ani zdaleka neumím a v pátek mám po-
slední termín. Hrozně pomýšlení. A tak tedy zítra už o-
pravdu a definitivně jedu domů, protože tady se absolutně
nedá studovat. V pátek ti to odbandu a pak už se jen
budu těšit, aí přijedeš.

Nabreskil jsem Ti dva konty z našeho interiéru,
alps věděta, jak to máme pěkný (mám se to líbí), a aí
sem jednoru s námi přijedeš, budeš už v ~~létě~~ místěch
jako doma. A to tady máme těch kontů daleko víc,
a jsou taky hezky, ale co sepře ta naše sjezdovka,
bóře, to je děsné, to si zajedeš. A aí přijedeš, tak
to budu mít velikánskou radost, jístě o moce větrí
ně dues. Odpoledne jsem totiž podlouchal hokej, no,
a jsme miloby světa. Kdo by neměl radost.

Tvíj Jirka.

21. 11.

Eničto, měj se v Tatračch moce hezky a ať vyhraješ.
já už musím pohříchu balit, a zroona je tak nádherně,
sluníčko svítí, aí se hory zelenají (doolova), ale nedá se
nic dělat.

Moce tě líbám a vzpomínám na Tebe a těším
se.

Tvíj Jirka.

154 + 153

onen známý černokněžnický podnik Collini-
Humor * záhada * klus, že v sobě tajíme
dvě hodiny rozptýlení v pohádkovém ráji
absolutna, že jsme produkce dnešní doby,
vyznamenána vysokými medailemi a řády,
první symphonie konzla, krásy, umění.
Kdyby to věděl, že takhle si myslíme zadržujeme
své vysokokolekové vzdělání, to by se určitě
moe zlobil. Za to je ale naopak hrůzci rád,
když si občas někdo myslí, že je zdeněk a
ministr, jako včera, když k nám přišla de-
putace MNV.

Tak to všechno se nám moe líbí, jen
by mělo být malinko lepší pvcení a něja-
ká ta voda by taky nebyla marná. Protože
chodit denně dva kilometry s nádobama
pro občejnskou vodu by nřžlořilo i abti-
mentla. Má to sice taky výhody, protože
budíme ve vesnici pozdrivení, když nás

F

Milan na kašně hole, ale bu toho by jsme se
doceľa obeři, protože o podobné události není
moune. ale má to neblaké následky po jiné strán-
ce. Představ si, že se například včera večer stalo,
že tatouš nřžalhl rum, máčež obličej razáříly.

Ale to bylo taky všechno. Z láhve me a me ubívat,
každý se mračil a šleblil a ledva si starej odsko-
čil do Umry pro níž, vzhle se stěle jako jeden muž
k nečlivě poschovávaným nádobám a Míčurin
malejval čírou, průzračnou a lehkoprostou, ma-
meniton tekutinou, zatím co ostatní zprávali,
aby Otás neslyšel bublánie. Když si pak vrátil,
dělal jsem jako by nic, ale zatím mám bylo
lesky.

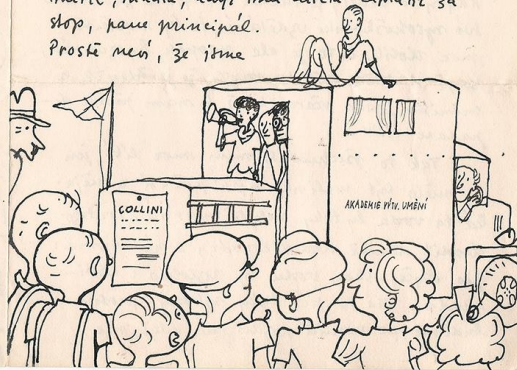
Mnoho tu maluju a kreslím, poněvadž
sady není žádná civilizace a moc mě to těší a
jsem rád a byl bych ještě radši, kdybych od
Tebe, Katiško, dostal dopis, ale vono do nejde,
a tak musím psát sám a jenom si ůst ta-
korj dva listky, co mi pišly do Splanoví net
rodice usoudili, že po nich barím a já jo.

Moje milá Kateriuo, vzpomínám, a nej-
ně před spaním, líbám tě mastotičerát,
česím se na Tebe a myslím na mnoho věcí
kolom Tebe.

Tvoj Jinka

Potád ještě v sadě 16. IX.

Takhle to vypadá, Katiško, když mají dítme
vesnici a tatóns se dítí, proč potád ty děti
za mámi běhají. A dodnes nemýšlel z údivu,
proč mu jedna paní, kterou mal sebou do lito-
méric, nikala, když mu odtěla zaplatit za
stop, kame principál.
Prostě meo, že jítme

moje milá Katka, toho malce
jeden z největších malířů dnešní-
ho dneška, Otakar Nijedez (a já
si to posílám na památku
jak jsem byl v jiném stavu
nož štěstivém a vtilím taky
a mnoho jiných a vůbec, Katka
víte, že se milují jako nic
nic jiného, nad vše a ty jsi
moje nejmilější a otak je namo

Katuško,
moje nejmilýš a
nejdraší. Kateřino,
moje milá, já Ti píšu
neb jsem ne ve svém st.
avu ale já přívě led
vidím, jak moc Ti mám
rád. Katuško, všechno
lady je v podnapilem
ne-li napilem Mava a
já Ti miluju, protože
te mám hodně rád.

28. 11. 69
16
moje blaženivě milovaná,
Katiuško,

nuřím, zda dovedeš pochopit tu shas-
livou líhu nekonečného týdne, kdy jsem
od Tebe nedostal ani to nejmenší
slovíčko. A opravdu by mi bylo stačilo
jím jedno jidíní, aby rozptýlilo mé
pochybnosti, pochybnosti o tom, zda
máš mě ráda.

Nerlob se, že jsem pochyboval, vídyť
seu, kdo miluje tak jako já, musí být
takový.

celý týden se mi listonos mýlil bal.
aí dues. lístek, telefon a... Ty,
jaká nádherná gradace, nádherná
na pohled.

Uspěchaný telefon; dvě minuty,
dvě krátké, nelogické minuty přivítání.
Sledání.

Cožpak nevíš, jak krásně Te mám
rád?

Vím, že moje sny jsou velké a neplni-
telné. Ale sním o takové lásce k sobě,
jakou sám dávám. - Kéřis v mou velkou
lásku, Eričko? Víš, pravá láska, to je bolest,
drásá srdce, pálí. A moje srdce nekonečně,
bláženivě miluje. A bolí. Tráí jiná.

Moje milá,

Ty ani nevíš, jak moc se už na Tebe těším, aš
ras přijedeš. Jen mě mži, že jsem takovej
otce, když Ti nepřijdu, aby ses mohla ještě dleko
opelout na sluníčka a víbee líst po horách a
m'bee věchno to, co se dá sed' na horách dělat.
Trochu mě uklidňuje, že venku jsi. Jak třeba
v Krakovšicích tak.

Já si užívám velice moc tím zneřetěm,
že nic nedělám a občas si vechnám po zádech
něběhnou mráz a hrůzu. To když si představím,
jak stojím před pánama ze zkušební ko-
mice a ~~mluvím~~ nějaké zkezkly o venusaní.
a když si najdu nějakou volnou chvíli, tak
jdu navštívit Bialu, potom se jdemu spolu po-
dívat k Tonkovi do arčera a divíme se proč
nic nedělá a kouká do nebe. Ale on jímam ne-
může. A když mi i potom vyjde nějaká volná
chvilka, maluju návrhy na sakonj pontónj ker-
ničky, sudaruměje na horni, jak hrabi na haru-
moniku a jak ne, sedička s větičtkou a ho-
lubičky míra. A potom taky přemýšlím, co bych
namaloval k 1. máji na nádraží. Mimo toho
věchno jsem si taky zkezkil baludek. Jako otrněle.

Potom Ti taky věchny písní a písňom ířem,
co jsem Ti tu ngyneoval, má Tebe myslím. A teď
konám, jak jsem začal. Těším se na Tebe. Jřika

Praha 11. VIII. 17

čítalo by zpráva děj
dětem, do 3 roků, že mi
spade kámen.
a jiné
děluce Ti
posílám
pousku.

Kateřino, mám radost, že se
ty knížky dětem líbily, ale
jsem mi strach, a teď mi spadl
kámen se srdce. Tak, to by bylo.

Katuško, pořád na Tebe vzpomí-
nám a už se mi to zdá být nějak moc dlouho
co jsem Te neviděl a ~~načím~~ co mám proti tomu
dělat, Tak se jen kloupe koukám před sebe, a
když Ti něco ~~maluju~~ tak zase do barviček a čtu
si u nich, protože tam mám napsáno, že přece
vůbec nevím, tím se stane, že si vzpomenu na sena
a říkám si, jaké to bylo hezké a o to bylo lepší než
teď, když jsi tak daleko. Moc Te zdravím a děti
také a vůbec všechny, a Tebe ještě navíc líbám. Jiska

Hradec 25. IV. 49.

Moje nejmilejší,

18

zdravím Tě a líbám a těším se na Tebe. Stýská se mi. Ale už Tě třeba už zase uvidím a jsem nedočkavý. Tak rád bych si Tě vzal všude sebou; vzal bych Tě i na Antostop.

Dopoledne jsem se vrátil s hor a Tudor mě zavazal až před dům. Připadal jsem si úplně jak na korbáčích, protože na mě nebyli doma a všechno bylo na pět zámků. Přelstě jsem plot a dlouho jsem dumal, jak se dostat domů. Jediné otevřené okno bylo v 1. patře a řebřík byl krátký. Nakonec jsem se dostal po velké námaze do pračedelny, pak do sklepa, kde jsem si zhotovil sperliák, který mě dlouho nebyl nic platný, neto s ním neumím, a tak ueri tím, už jsem otevřel dveře od sklepa, sněde jsem mámě mnoho meruňkového jamu, pil láhve zavážených třesní a nypil jsem dvě vajíčka.

libení — ne já to proto musím vydržet
a dopsat. 20

* viz ilustrace
Tak já: jistě napíšu něco o sobě, co ~~tu~~
na slovesku dělám a jályj mám s tím starostí.
Je u mne rámcem oudu úplně odponnej
luft'ák a pad'our, neb chodím společně,
mám kolem sebe samýj takový lidi lepšího
vydování a chování. Sám sobě jsem si nepřij-
emnej, div že neuvním kravatn nebo aspoň
dalekohled, zdraším starý lidi a vůbec se cho-
vám bez karu. Navštívíme místy i starobylé
hrady a rámkly, abychom si vzali poučení a já
už jsem z toho bláz. * nechtějí roufalej, ale máním
to krpělivě. Tak mě lituj, jest-li máš trochu času,
a ted' už spim. Jinka. a už to tě libám.

3 Prodebrady 5. x. 41.

21
ze
Erčko / Kateřina se nedá naprosto zdřob-
ňovat, připomíná to lepší vyslika! / ozna-
muj Ti, že mi to ujelo, jako ten vlak, a
tak jsem byl zanechán chmuerným myšlen-
kám, ale hlavně v Hradci, než v osmého
vlakem, který však jede dlouho, a proto mám
dlouhou chvíli, proč jsem si vzpoměl
na Tebe, čímž nechci říci, že na Tebe myslím
jsem když mám dlouhou chvíli, ale furt, ale
to říš, jak to ve vlaku drká, ať se jeden
docela dává, a proto se nechtě, že to je také

od
Kumrovoce.

Prima

dom
píše
je
v
A
Průběh
na

sem
připadá
navíc
je
vážně

No jo, ale jak ted'
ten háček!

15. X.

22

Moje milá Katerino,

já ti závidím, jak si klidně cvičíš poněkud daleko od domova, zatím co já jsem neprospěšně zavítal domů, a teď to mám, teď si nejsou následky. Všude kolem je mnoho lidí, více méne rodičů a drahých sestřiček, na návštěvu přijela taky babička, pak je tu ještě nějaká cizí paní a tu a tam se mihnou kolem nějaký slečny, co je taky neznam, a vůbec, mě je to jedno, až ti sem rodej kolo chytěj, mě už nic nepřekvapí, i kdyby nás navštívil třeba lord Byron, protože vim, že jsem hloupek a proto do radši předpokládám. Jeden tu mluví přes druhé, včetně obou radí, ještě štěstí, že to třetí vůbec nehraje, ale vůbec a ani drošku, neb ho drrik shodil s policíky, když se jednou ve veselé náladě vracee z

Hradec Králové st. X.

23

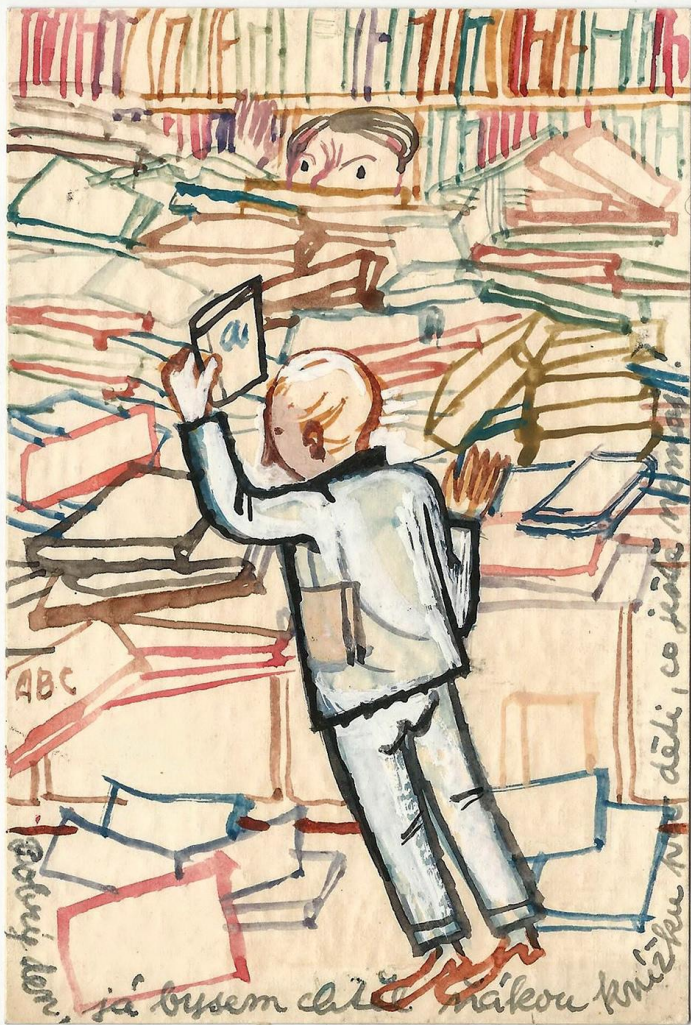
Milá Kateřino,

kdybys mohl usnout, tak určitě
ne, ale protože ne, tak Tě pozdravuju,
a to hodně. Myslím na Tebe ohledně vypo-
mínky, neb mi tačes na mysl, co bys
neměla, poněvadž musím zítra pohřbít
brzo vstávat. Gurašek Ti taky pozdravuje,
neb Tě zna' z vypravování, protože po výt-
ce mluvím poslední dobou ze spaní a tyž
mě odpovídává. Jinak je ale prima a
jerevík.

Tau se něj heky. Jinka.

27
F) Biografu. V žurnále jsem viděl svoje karikatury,
a to mě poněkud upokojilo, protože jsem si
připadal důležitý a tím pádem jsem v duchu
nadmíru pyšný, jaký jsem krásný, už jedna
paní, co seděla za mnou, mi pravila, abych se
nemýšlel, že nejdu. Tak jsem se zase přikrčil
a už jsem tak vstal až do téhle chvíle a jsem
pořád.

Odpoledne jsem Ti mnoho maloval, abych
viděla, jak Ti mám rád, a namaloval jsem Ti,
Růžku, ale muselo se na mě, že je jednou taková
plechá, jaká opravdu je, protože je celá obléhá a
pěličná, nebo je stará a má léta a ocas nahoru,

ABC

čtení knih

já bychom dali mákou knížku

co jáde mákou

vzpomínal taky, protože jsme si bas ani nebyli
daleko od sebe. Já bych taky rád do tvé, a 29
mámá, že bych tě tam poslal, ale nemohu, mu-
síme mnoho šikovat pětiletka v zemědělství.

Na prvním obrázku jsem Ti, Eričko, vy-
fotografoval Arrika, jak si z Guáškem hraje
na schovávání, protože se mají rádi a koušou
se do uší (ponikám Ti nosu na vuško) a válejí
se po sobě. A na druhém je rodinná fotografie,
a všichni, co tam jsou, tě zdraví. Já tam nejsem,
protože, když jsem se mami mě poslal, tak mě
nemělo kdo namalovat, ale děť Ti ponikám mno-
ho dalších pozdravů. Marcelka Ti kyne z

ty by mohl mluvit kateřina ;

13. " 30 (E

Eniřko, já jsem pořáá jítě v Praze, ačholi uerad. ale co můžu dělat! o ten čtyřhodinový rychlík jsem se už ani nesnažil, ten v 7. hodin mi ušel, duš ráno jsem zaspal, a tak se vřálím v porteli, zatím co Ty už si jěrdiš s jerdovku a já si Tě můžu jen představorat a v ducliu si Tě hreslím, jak jsi uvalená, protož to mám rád, když je měkdo uvalenej, a vzpomínám, jak jsme se vratili a myslím na Tebe, jak Tě ten mladej fousatej pouští zadarmo lanovkou. — My tady máme překrásné medilní dopoledne, ale my jistě taky. Jevře vám sam nehraje Rim ma harmoniku. S Fialou se chystáme do Hradce, a tak se chodíme v různých intervalech vzájemně budít a povzbuzovat, a navzájem se utěšujeme, že nám to třeba ani neujede.

Čiž si Ti, abys to všechno heřky zajela a děšim se, že Ti to budu moct pomát ještě ústně. Líbá Tě Tvřiř Jmka.

Evičko

mám radost, že jsi
vyhrála a tak Ti to
somu prvnímu místu
blahopřeju a přeju Ti
jistě mnoho dalších ú-
spěchů, a to i druhých
a třetích v mezinárodní
konkurenci, již nejsou
takry k nahorení, ať již
v tu-á cizozemsku a
abys mi víc odhlambud
psala než k Jaber, pro-
tože kdo to má vydržet
a to všechno Ti přeju
ke srdce.
Tvoj Jička

25. 1.

32

moje moc milovaná Kateřino,
kde jistou chvíli hledím ukrást, abych Ti mohl
něco napsat. Máme tu moře práce s tou výdo-
lou pramá jsem ve Spindlu myšlen jako expert
ohledně všech slovanských řecí. A tak se stalo, že jsem
stoužil mrtváni pro Poláky, a oni ti mysleli, že to je
česky a teď tu občas zabavuju jednoho Bulharského
delegáta, který nejspíše čeká na ty ostatní, aby ne-
musel celý den být němý. A tak budu už lezto
slavny. Ale všednu kůže slávu odhodim pro Tebe,
milá, a vrátím se zpět, protože miluju, a všechna sláva,
polní tráva, i když mléko dává. — Moc Ti líbám. Jirka

To má duše škrábe přem namalovat na a-
notnou pro Amurčianky, a tím má být zame-
ně, aby neodkázala. Závěr čim.

13. X. 34

Matuško,
sah hezky na sucho cv-
ič, abys potom v zimě umě-
la, všechno si někde kopa-
lav, což pak jako když
najdeš. Hodně se nic sam-
to jerdění methi bychami,
vis, to sem sam a těch bez-
dění, neb to jest dosti důle-
žitě, protože s tím mám zkušenosti
jako jest to příšerné,
když to furš jede a jeden nemá
dovolání. Při vyučování dávej
bystří poxor na pana učitele.
Zbytečně neutrácej. Kdyžby sam
měli vyřazená bradla, sah bych
na to měl kupel. Poplej se u so-
pólníku. V pádě, že by se daly prones-
t, sah se nepdej. - Matuško, nebud-
sam dlouho, toho se to nemá přehá-
nět, protože kdo to má vyřekel. Moc
te líbí Jirka.
P.S. Pozdravuj ode mne bratra Pyše.